

SC-120 Tot pământul se-nfioară (Cine a crezut cele scrise?)

Tot pă-mân-tul se-n - fi - oa - ră vrând cu tea-mă să se-n - chi - ne

Tot ce-i rău din noi să pia - ră căci din cer Cris - to sul vi - ne.

Și vi - a - ța Lui noi să o re - flec - tăm Iar pe-a tră tră Lui să i-o dăm.

A 1 Tot pământul se-nfioară
Vrând cu teamă să se-nchine
Tot ce-i rău din noi să piară
Căci din cer Cristosul vine.
Și viața Lui noi să o reflectăm
Iar pe-a noastră Lui să I-o dăm.

2 Domnul domnilor Se naște
Cel din veșnicii e prunc
Dumnezeu la noi coboară,
Trup și sânge S-a făcut.
Celor ce vor crede Se va dăru
Și cearască mană va fi.

3 Serafimi cu șase aripi
Heruvimi preasfinți privesc,
Cu uimire-ascund ei fața,
Și-ntr-un cântec Îl slăvesc;
Aleluia, aleluia, alelu,
Aleluia Domn prea înalt.

B 1 Cine a crezut cele scrise?
Cine-a cunoscut brațul Lui?
Ca Odraslă slabă venise
Ca un Fiu al omului
Nici o strălucire Domnul nu avea
Chip de rob smerit purta.

2 Om al suferințelor grele,
Părăsit și disprețuit,
Printre făcătorii de rele
Noi pe El L-am socotit.
Totuși El purta al nostru greu păcat
Dar era nevinovat.

3 Ne vedeam de drum fiecare
Rătăceam precum niște oi,
Dar divina Lui îndurare
Ne'ncetat a fost cu noi!
Dumnezeu găsi un Miel ispășitor
Pentru vina tuturor.

4 Dar, sfârșindu-și marea lucrare,
Va vedea al patimii rod,
Bucuria Lui cea mai mare
Un neprihănit norod..
Între cei puternici partea-Și va primi
Și de-a pururi va domni.